

A gazdaság és a társadalom közötti viszony etikai alapon történő meghatározásának szükségessége

Dr. Joób Márk PhD¹

Nyugat-magyarországi Egyetem, Sopron
Közgazdaságtudományi Kar

ABSZTRAKT Tévesek azok a mindmáig meghatározó közgazdaságtudományi koncepciók, amelyek (1) a gazdaság és az erkölcs spontán harmóniájából vagy (2) a gazdaság és az erkölcs egymással szembeni neutralitásából indulnak ki vagy azt feltételezik, hogy (3) erkölcsi normák a gazdaság területén való alkalmazása gyakorlati-pragmatikus okokból kivitelezhetetlen. Az első (1) típusú koncepciókat, amelyek szerint a gazdasági szereplők önérdékű haszon-maximalizáló magatartása automatikusan a közjó szolgálatában áll, elméleti szinten a játékelmélet potyautas-dilemmája, empirikus szinten a közjavak pusztulásának egyre akutabb jelensége cáfolja. A második (2) típusú koncepciókat, amelyek a gazdaságra önálló logikával rendelkező, autonóm rendszerként tekintenek, a racionalitás dogmatikus redukciójának és a szociális veszteségek ignorálásának jogos vádjá illeti. A harmadik (3) típusú koncepciók a vállalatok és egész nemzetgazdaságok közötti versenyhelyzetre hivatkozva a gazdaság szolgálatába kívánják állítani az etikát, így vagy a gazdasági fatalizmusnak vagy az eszköz – cél - viszony felcserélésének hibájába esnek.

A gazdaságnak a társadalomban betöltendő szerepét a felsorolt koncepciókkal szemben etikai alapon lehet csak ésszerűen meghatározni; az össztársadalmi etikai diskurzusban megszabott erkölcsi normákat jogrendbe átültetve mind nemzeti, mind nemzetek feletti szinten kikényszeríthetővé kell tenni.

KULCSSZAVAK: üzleti etika, fenntartható fejlődés, haszonelv, versenyelv, közjó

¹ mark@joob.org

Bevezetés

A 2008-tól a világon végigsöprő pénzügyi-gazdasági válság a közgazdaságtan fővonalának súlyos hiányosságaira is rávilágít. Így például Paul Krugman, Nobel-díjas közgazdász a válság fényében megállapítja, hogy az elmúlt harminc év makrogazdaságtanának nagy része legjobb esetben haszontalan, legrosszabb esetben káros volt, mert téves; a racionalitás szerepét eltúlzó emberképre épült és matematika-mániával párosult.¹ Ebbe az irányba mutat az a számos német közgazdász professzor által aláírt, 2009 áprilisában közölt felhívás is, amely a jelenleg meghatározó közgazdaságtannak felrója, hogy elrugaszkodott a valóságtól, mert a számszerűsíthetőség felől határozza meg azt.²

A pénzügyi-gazdasági válság azonban a közgazdaságtan fővonalának egy ennél alapvetőbb hiányosságára is felhívja a figyelmet: arra, hogy nem etikai alapon határozza meg a gazdaság és a társadalom viszonyát. Az etikai normákra való reflektálás hiánya a közgazdaságtanban és – ebből adódóan – kulcsfontosságú morális³ keretfeltételek hiánya a (globális) gazdasági rendszer működtetésénél ráadásul nemcsak recessziós válságokat idéz elő egyes gazdasági szereplők felelőtlensége miatt, hanem az emberi élet és a gazdálkodás alapját, az ökoszisztéma működőképességét veszélyezteti a bioszféra egyre gyorsuló felélése által. Mint univerzális tudomány, amely az összes releváns szempontot figyelembe véve – semmit sem kizárva externalitásként – tárgyalja az emberi cselekvés helyességének kérdését, egyedül az etika képes ésszerűen kijelölni a gazdálkodás helyes módját, amelynek elsődleges kritériumaként az emberközpontság kínálkozik. Az etika (és egyszerre természetesen a morál) primátusát kívánom tehát tételezni, érveket felsorakoztatva a közgazdaságtan mindaddig meglehetősen kritikátlanul elfogadott dogmáinak felülvizsgálata és fundamentális etikai elvek szerint történő újrafogalmazásának szükségessége mellett.

Cikkemben három, a közgazdaságtan fővonalát meghatározó tézis cáfolatát szeretném prezentálni. Mindhárom tézis tagadja, hogy a napjaink (globális) gazdasági rendszerét megalapozó, hosszú ideje érvényben lévő dogmákat etikai szemszögből kritika tárgyává kell, illetve lehet tenni. Ezzel kapcsolatban az első

¹ Lásd: Paul Krugman (2009): „The Return of Depression Economics Part 3: The night they reread Minsky”, beszéd a London School of Economics-on 2009. június 10-én, videóként megtekinthető:

<http://www2.lse.ac.uk/PublicEvents/events/2009/20090311t2003z001.aspx>

² Lásd: Frankfurter Allgemeine Zeitung, 2009.05.05.

³ Az idevágó magyar irodalomban uralkodó fogalmi zűrzavar miatt fontos tisztázni, hogy: etika = erkölcsan, az erkölccsel foglalkozó tudomány; etikus = valamely etikai elvnek, normának megfelelő; morál = erkölcs; morális = erkölcsi, az erkölcs területéhez tartozó.

tézis arra hivatkozik, hogy a gazdaság és a morál viszonya automatikusan harmonikus, a második tézis arra, hogy ez a viszony neutrális, a harmadik tézis pedig arra, hogy ez a viszony csak instrumentális lehet. A továbbiakban tehát azt szeretném kifejezni, hogy egyrészt a gazdaság és a morál közötti viszony igencsak problematikus, ezért szükség van etikai reflexióra ahhoz, hogy ésszerűen határozzuk meg a gazdaságnak a társadalomban betöltendő szerepét; másrészt az etikai reflexió útján feltárt alapelvekre épülő, globálisan érvényesíthető jogi szabályrendszerre van szükség ahhoz, hogy emberséges keretek közé szorítsuk a gazdaság működését mind nemzeti, mind nemzetközi szinten.

A harmónia-tézis

A harmónia-tézis meghökkentő, ám közgazdaságtudományi berkekben mindmáig meghatározó szerepet játszó állítása szerint a gazdaság és a morál között automatikusan harmonikus viszony jön létre, amennyiben engedjük szabadon érvényesülni a piac verseny- és haszonelvűségét. Mivel a piacnak ezek az alapelvei – így hangzik a harmónia-tézis megalapozása – eleve az erkölcsi jót szolgálják, morális szemszögből nincs szükség ezek felülvizsgálatára, korrekciójára. A harmónia-tézis tehát alapvetően elismeri, hogy a gazdasági folyamatokat az erkölcs felől kell megítélni, egyúttal azonban azt feltételezi, hogy a gazdaság piacelvű működtetése erkölcsi parancs, mert így valósítható meg leginkább a közjó és egyben az egyes emberek java, és éppen ezért nincsen szükség további morális vizsgálódásra, gazdasági etikára.

Általában Adam Smith-t tekintik a harmónia-tézis megalapozójának. Smith 1776-ban megjelent, *The Wealth of Nations* című művében a közjót illetve a közérdeket makroökonómiai szinten definiálja, amikor – mai kifejezéssel élve – a GDP-vel azonosítja, és kifejti, hogy a közjó megvalósulása az individuális nyereségvágy nem szándékos eredménye.⁴ Smith a „láthatatlan kéz” metaforájával írja le azt a gondolatot, hogy Isten úgy rendezte be a világot és úgy koordinálja az emberek cselekedeteit, hogy az egyéni önérdékű haszonnövelés minden egyes ember lehető legnagyobb boldogságához és az emberi faj fennmaradásához vezet, tehát a nem erkölcsi szempontok által vezérelt viselkedés is végül a morális jót szolgálja. Ekképpen a „láthatatlan kéz” metaforája Smith-nél az isteni gondviselésbe vetett hitet tükrözi és még nem a piacelv abszolúttá tételét jelenti; nem valamiféle lélektelen ökonomizmust hirdet – ezt húzza alá az a körülmény is, hogy Smith etikai és államelméleti kontextusba ágyazza be közgazdaságtudományi koncepcióját és hangsúlyozza, hogy a piacelv szerint működő gazdaság csak egy demokratikus jogállam

⁴ Smith közgazdaságtudományi elméletének tárgyalásánál az eredeti szövegen túl Francis Cheneval kitűnő elemzésére támaszkodom, lásd: Cheneval (2004).

keretein belül, csak megfelelő politikai ellenőrzés alatt képes a közjót szolgálni. Smith a gazdasági és a politikai szféra különválasztását szorgalmazza annak érdekében, hogy ne lehessen egyéni üzleti célok érdekében instrumentalizálni az államot és az állam a közbiztonságról való gondoskodáson túl nem rentábilis, de a közösség számára hasznos közintézményeket is fenntartson, például biztosítsa a közoktatást. Összefoglalva megállapítható, hogy Smith, noha egyértelműen morális keretek közé akarta szorítani a piac működését, a „láthatatlan kéz” koncepciójával okot adott arra az egyoldalú értelmezésre, miszerint minden egyén szabadon követheti nyereségvágyát, mert automatikusan harmónia alakul ki a gazdasági haszonnövelés és a morális jó között.

Ezért nem meglepő, hogy kétszáz évvel később, miután az isteni gondviselésbe vetett hit már régen szertefoszlott a közgazdaságtan területén, Milton Friedman, Nobel-díjas közgazdász a következőképpen fogalmaz: „Az üzleti tevékenység szociális felelőssége abban áll, hogy növelje nyereségét.”⁵ Friedman sem tagadja tehát a gazdaság szociális felelősségét, de ezt a súlyos erkölcsi kérdést érvek és tények körütekintő tárgyalása, vagyis etikai reflexió nélkül válaszolja meg azáltal, hogy egyszerűen dogmaként kijelenti, hogy a haszon-maximalizálás egyenlő a felelős, morálisan helyes magatartással.

Napjainkban is ezt a szemléletet tükrözik multinacionális cégek a társadalmi felelősségvállalással, az ún. *corporate responsibility*-vel kapcsolatos nyilatkozatai, amelyekben az adott vállalat sikeres és nyereséges működtetését tekintik nemcsak gazdasági célnak, de egyben elsődleges erkölcsi feladatnak is, a vállalat sikerét az egész társadalom sikereként beállítva.⁶ Az ilyen

⁵ Saját fordítás, az eredeti: „The social responsibility of business is to increase its profits.” (Friedman 1970)

⁶ A Deutsche Bank-nak a felelősségvállalásról készített beszámolójában például a következő olvasható: „Legfontosabb szociális felelősségünket abban látjuk, hogy nemzetközileg versenyképesek legyünk, nyereséget termeljünk és vállalként növekedjünk. Csak így tudunk hosszú távon értéket teremteni részvényeseink, ügyfeleink, munkatársaink és a társadalom egésze számára.” Saját fordítás, az eredeti: „Unsere wichtigste soziale Verantwortung sehen wir darin, international wettbewerbsfähig zu sein, profitabel zu wirtschaften und als Unternehmen zu wachsen. Nur so können wir langfristig Wert schaffen für unsere Aktionäre, Kunden, Mitarbeiter und für die Gesellschaft als Ganzes.“ Deutsche Bank (2008): Gesellschaftliche Verantwortung, Bericht 2008, 2.o.

A német Daimler konzern pedig így fogalmaz: „A Daimler meggyőződése, hogy a szociális felelősség a vállalat hosszú távú sikerének fontos tényezője. Egyszerre eredménye és feltétele az értékorientált és fenntarthatóan nyereséges vállalatvezetésnek.” Saját fordítás, az eredeti: „Daimler ist überzeugt, dass soziale Verantwortung ein wichtiger Faktor für den langfristigen Erfolg des Unternehmens ist. Sie ist zugleich Ergebnis und Bedingung einer wertorientierten und nachhaltig profitablen Unternehmensführung.“ Daimler (2007): Verhaltensrichtlinie, 6.o.

nyilatkozatok implicit módon azt a kritikus gondolkodóknak címzett figyelmeztetést is tartalmazzák, hogy a vállalat profit-maximalizálásának megkérdőjelezése egyben a társadalom javának megkérdőjelezését jelentené, és a társadalom javát ugyebár minden jó szándékú embernek szolgálnia kell.

A harmónia-tézis szerint tehát a piacgazdaság verseny- és haszonelve erkölcsi szempontból eleve legitím, sőt ezeknek az elveknek mindenféle torzító külső beavatkozástól mentes érvényesülése biztosíthatja egyedül a gazdaság morálisan helyes működését. A harmónia-tézis nyújtja az ökonomizmus (vagyis a piacelv abszolúttá nyilvánítása, minden más szempont a piacelvnek való alárendelése) és így a neoliberális, pontosabban libertariánus államelméletben is központi szerepet játszik, amikor arról van szó, hogy az állam beavatkozása a gazdasági folyamatokba szűnjék meg és szerepe a közbiztonság fenntartására korlátozódjék – ez az ún. éjjeliőr - állam doktrínája.⁷

A társadalmi koordináció problémája

A harmónia-tézis számos komoly problémával küzd. Ezen a helyen az egyén szemszögéből nézve a haszon-maximalizáló cselekedetek koordinációjának problémájával szeretnék foglalkozni, meglehetősen absztrakt síkon cáfolva a harmónia-tézis helyességét. A közgazdaságtan Adam Smith óta az egyéni hasznot racionálisan maximalizáló magatartást nem csupán deskriptív, az emberek tényleges viselkedését leíró értelemben tekinti helyénvalónak, hanem preskriptív, a helyes viselkedést előíró értelemben is: a gazdasági szereplőknek az erkölcsi feladatuk az, hogy így cselekedjenek. A játékelméletben alkalmazott formalizálás segítségével különösen tisztán kimutatható, hogy ez a közgazdaságtan által előírt, individuális szintű racionálisan haszonnövelő magatartás több személy interakciója során nem a kívánt eredményt produkálja. A játékelmélet olyan helyzetek koordinációs problémájával foglalkozik, amelyekben a szereplők egyrészt érdekeltek az együttműködésben, másrészt azonban egymástól eltérő érdekeik vannak, ami döntéseméleti dilemmákhoz vezet.⁸ A játékelmélet legismertebb dilemmája az ún. fogoly-dilemma, amelynek egyik altípusával, a potyautas-dilemmával szeretném a harmónia-tézis elméleti cáfolatát illusztrálni, egy kétszereplős interakciós helyzeten modellezve a társadalmi koordináció problémáját. A két szereplő, X és Y, a között a két cselekvési lehetőség között választhat, amelyek a gazdasági versenyhelyzetben, de alapvetően minden emberi kapcsolat terén kínálkozik: a kooperáció és a dezertálás - vagyis az együttműködés megszüntetése - között. X és Y ilyen

⁷ A libertariánus államelmélet alapjaihoz lásd: Joób (2008), 175-196.

⁸ A játékelmélettel kapcsolatban Homann és Lütge (2005), valamint Tóth (2003) voltak segítségemre.

feltételek mellett négy különböző interakciót hajthat végre, amelyek különböző eredményekkel járnak a két szereplőre nézve. A játékelmélet logikai elemzés útján a potyautas-dilemmát az 1. ábrán látható mátrixban fejezi ki (k = kooperálás, d = dezertálás).

1. ábra: A potyautas-dilemma mátrixa

		Y	
		k	d
X	k	X = 3 / Y = 3	X = 1 / Y = 4
	d	X = 4 / Y = 1	X = 2 / Y = 2

Forrás: A szerző szerkesztése

A mátrixban szereplő számok - a szereplők eredményei - nem tetszőlegesek, hanem olyan valós helyzeteknek felelnek meg, amelyek potyautas-dilemmaként írhatók le, például az a döntési szituáció, amelyről ezt a dilemmát elnevezték: amikor a szereplőknek arról kell dönteniük, hogy egy nyilvános közlekedési eszköz igénybevételekor vásároljanak-e jegyet – olyan keretfeltételek között, hogy nincsen jegyellenőrzés, vagy ha van, könnyű kibújni a büntetés alól, tehát nincsen működő szankcionálási mechanizmus. A mátrixban látható, hogy a két szereplő kollektív eredménye (az egyéni eredmények összege) akkor a legmagasabb, ha mindketten a kooperáció, azaz a jegyvásárlás mellett döntenek (a kk-szituáció összeredménye: 6); egyéni szinten azonban a dezertálás, vagyis a potyautazás előnyösebb, hiszen igénybe vehető a szolgáltatás és a jegy árának megfelelő pénzösszeg is megmarad, de ez az eredmény (4) csak akkor érhető el, ha a másik szereplő (aki a „többiek“ képviselőjének is tekinthető) jegyet vásárol. Ha azonban a közgazdaságtan által előírt individuális haszon-maximalizálás elvének megfelelően dönt mindkét szereplő, mert semelyikük sem akar a másik helyett is fizetni (minél kevesebben fizetnek, annál nagyobb mértékben kell ugyanis növelni a jegyárakat), akkor a dd-szituáció valósul meg, amelynek kollektív eredménye csupán 4, és az individuális eredményei is elmaradnak a kk-szituációétól (a nyilvános közlekedés színvonala csökken). A mátrixból kiolvasható, hogy az individuális haszon-maximalizálás szemszögéből minden esetben jobb eredményt nyújt a dezertálás, azaz a potyautas magatartás, így ez tűnik racionális viselkedésnek – annak ellenére, hogy ez magatartásforma, ha mindkét szereplő követi, mind egyéni, mind

csoportos szinten rosszabb eredményhez vezet, mint a kölcsönös kooperálás. Ez a tanulság olyan sokszereplős társadalmi helyzetekre is vonatkoztatható, amelyekben a potyautas-dilemmához hasonló struktúrát képeznek a szereplők cselekvési alternatívái.

A játékelmélet ismertetett modellje tehát jól szemlélteti, hogy a harmónia-tézis téves feltételezésre épül, mert az általa cselekvési normaként előírt egyéni haszon-maximalizálás sem individuális, sem kollektív szinten nem a várható eredmény javulását szolgálja, hanem az optimálistól lényegesen elmaradó eredményt szül. A Smith által feltételezett „láthatatlan kéz” ugyanis nem végzi el az emberek helyett az egyéni cselekedetek társadalmi koordinációját.

A közjavak pusztulása

A harmónia-tézis azonban nemcsak a játékelmélet erősen formalizált síkján, hanem az empirikus valósághoz szorosabban kapcsolódó megfontolások alapján, sőt vitathatatlan tényekkel is cáfolható.

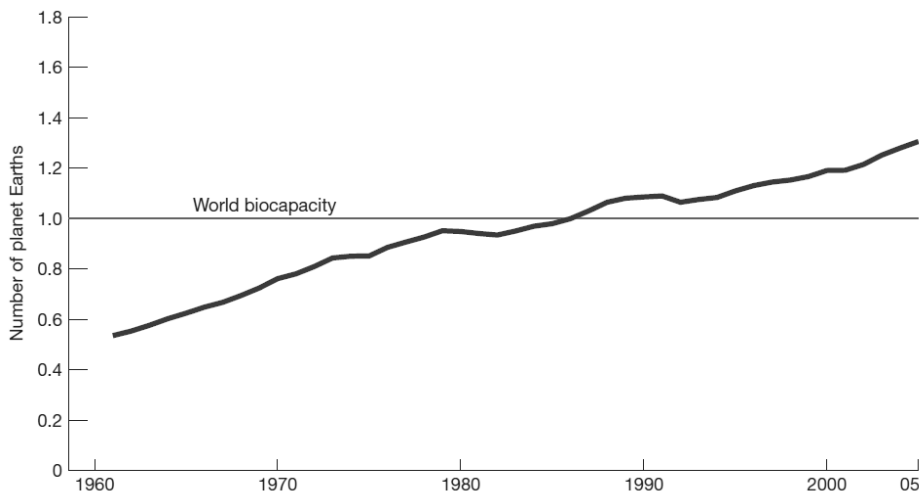
Garrett Hardin már 1968-ban felhívta a figyelmet arra, hogy az individuális haszon-maximalizálás elve és a (neo-)liberális alapelv, miszerint a föld erőforrásai szabadon felhasználhatók, a közjavak tragikus pusztulásához vezetnek: „Az összeomlás felé halad minden saját érdekét követő ember egy olyan társadalomban, amely a közjavak szabadságában bízik. A közjavak szabadsága mindenkinek pusztulást hoz.”⁹ Hardin ennél a megállapításnál a föld népességének a növekedését és a bioszféra korlátozott kapacitását tartotta szem előtt, hangsúlyozva, hogy az utóbbi nem jelentene problémát, ha a népesség olyan kis számú maradna, hogy a bioszférát egyáltalán nem terhelné az emberiség tevékenysége; a túlnépesedés azonban erkölcsi szempontból is releváns jelenség, amely a közjavakra nézve is új, számos morális kérdést felvető helyzetet teremt.

A természetes közjavak korábban még inkább csak fenyegető pusztulása mára akut folyamattá vált, amely a globális ökoszisztéma működését egyre erősebben korlátozza. A bioszféra pusztulását nemcsak a túlnépesedés idézi elő, hanem ezzel párhuzamosan az emberiség által létrehozott technoszféra folyamatos bővítése is, különösen a természetes erőforrásokat nagymértékben elhasználó és káros anyagokat kibocsátó technológiák alkalmazása. A bioszféra igénybevételének napjainkban elterjedt, átfogó mércéje az ún. ökológiai lábnyom, amely azt a biológiailag produktív víz- és földterületet jelöli, ami a felhasznált természetes erőforrások termeléséhez és a kibocsátott szennyezések

⁹ Saját fordítás, az eredeti: „Ruin is the destination towards which all men rush, each pursuing his own best interest in a society that believes in the freedom of the commons. Freedom in a commons brings ruin to all.” (Hardin 1968, 1244)

abszorbálásához szükséges. Számítások szerint az emberiség ökológiai lábnyoma az 1980-as évek közepe óta lépi túl a föld biológiai kapacitását, így az ökoszisztéma nem tud regenerálódni, nem tudja reprodukálni erőforrásait. 2005-ben az emberiség 30 %-kal lépte túl a föld biokapacitását (lásd a 2. ábrát).¹⁰

2. ábra: Az emberiség ökológiai lábnyoma

Forrás: Living Planet Report 2008, 2

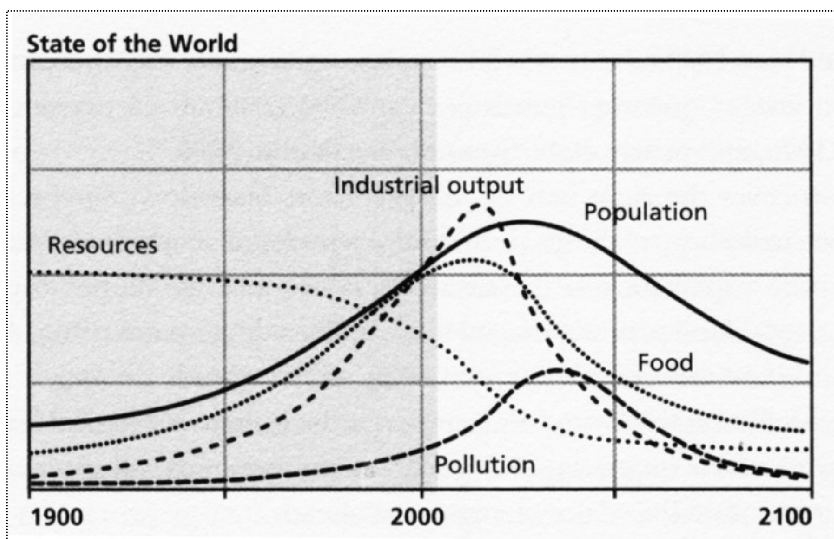
Dennis Meadows és társai *Limits to Growth* című, a Római Klub számára készített híres jelentésükben az emberi jóléttel és a bioszféra állapotával kapcsolatban nemcsak rögzített, múltbeli adatokkal foglalkoztak, hanem ezekre alapozva különböző jövőbeli forgatókönyveket is felvázoltak. Az addig tapasztalt tendenciák alapján realistának tekinthető forgatókönyv abból indul ki, hogy az emberiség elsődleges célja a gazdasági növekedés, és ez a növekedés csak akkor áll meg, amikor korlátokba ütközik, vagyis bekövetkezik a természetes erőforrások pusztulása. Ez a „realista” forgatókönyv a túllövést és az összeomlást vetíti előre, amikor azt feltételezi, ami – legalábbis a világ egészét nézve – manapság is tapasztalható: „Azon túl, ami gazdaságilag rövid-távon értelmesnek tűnik, nincsen különös erőfeszítés a szennyezés csökkentésére, az erőforrások megőrzésére vagy a termőföld védelmére.”¹¹ Ha az emberi-

¹⁰ Lásd: Living Planet Report 2008, 14.

¹¹ Saját fordítás, az eredeti: „There is no extraordinary effort, beyond what makes immediate economic sense, to abate pollution, conserve resources, or protect the land.” (Meadows et al. 2005, 168)

ség tehát a haszon-maximalizálás elvét magába foglaló gazdasági növekedés elve szerint cselekszik és a gazdasági szereplők egyéni érdekeiknek alárendelik a bioszférát, akkor elkerülhetetlen az a drasztikus élelmiszer- és népesség-csökkenéssel járó társadalmi és gazdasági összeomlás, ami a 3. ábrán látható forgatókönyvből kiolvasható.

3. ábra: A „realista“ forgatókönyv

Forrás: Meadows et al. 2005, 169

Az itt röviden ismertetett tények és megfontolások összhangban vannak a játékelmélet potyautas-dilemmájából levont tanulsággal, sőt azon túlmutatva rávilágítanak arra is, hogy nemcsak az individuális, hanem a kollektív szinten történő haszonnövelés is romboló hatású: az előbbi a társadalmi koordináció hiánya miatt vezet kedvezőtlen eredményhez, az utóbbi a bioszféra felélésével számolja fel önmagát, elpusztítva az emberiség életalapját. A harmónia-tézis, valamint a gazdasági növekedés és egyben a haszon-maximalizálás elvének cáfolatához azonban nincs is szükség a világ állapotát leíró, óriási adathalmazok elemzésére, elég figyelembe venni azt a nyilvánvaló tény, hogy földünkben csak egy van, hogy az ökoszisztéma egy zárt rendszer és a bioszféra kapacitása ezért véges. Ennek a vitathatatlan ténynek a tükrében tisztán látható, hogy a manapság gyakran emlegetett „fenntartható növekedés“ logikai paradoxon, hiszen egy zárt és véges rendszerben a növekedés hosszabb távon éppúgy nem lehet fenntartható, mint az egyéni vagy csoportos haszonnövelés. A fenntartható

fejlődésnek éppen az a feltétele, hogy a gazdasági növekedés megálljon, illetve az, hogy a mennyiségi növekedésről az emberiség átálljon a minőségi növekedésre, az életszínvonal emeléséről az életminőség javítására. Ezért mind a közgazdaságtudomány területén, mind a társadalmi-politikai diskurzusban végre búcsút kéne venni a folyamatos mennyiségi növekedés és haszonnövelés önpusztító célkitűzésétől.

A neutralitás-tézis

A neutralitás-tézis szerint a gazdaság és a morál két élesen elhatárolható, egymástól teljesen függetlenül működő rendszer, ezért kategóriát téveszt, aki erkölcsi mércét akar alkalmazni a gazdaság területén. A neutralitás-tézis abban az értelemben szerényebb, mint a harmónia-tézis, hogy nem állítja, hogy a gazdaság piacelvének szabad érvényesülése automatikusan morálisan jó eredményeket szül, hanem erkölcsi szempontból csupán semlegesnek tekintí a piac verseny- és haszonelvé által meghatározott gazdasági folyamatokat. Másrészt viszont azt a harmónia-tézisen túlmenő és meglehetősen merész kijelentést tartalmazza, hogy a gazdaság területén morális megfontolásoknak nincsen helyük, mert a gazdaság önálló társadalmi alrendszer, a közgazdaságtan pedig értéksemleges szakmaiságot megalapozó, saját logikával rendelkező tudomány.

A neutralitás-tézis általános szociológiai megalapozását napjainkban Niklas Luhmann rendszerelmélete nyújtja (Luhmann 1984). Luhmann a társadalmat személytelen kapcsolatrendszerként fogja fel, öntörvényű, egymástól független részrendszerekre osztja, így a gazdaságot elkülöníti például a jog és a politika részrendszerétől. Az emberi cselekvés helyességét átfogó módon vizsgáló morális szemszögek Luhmann radikálisan empirikus elméletében nem marad hely, hiszen: „A részrendszerek specializált kommunikáció-, illetve funkciórendszerek, amelyek egymást környezetként kölcsönösen kirekesztik és kódolt értelemfolyamataikban magukat önállóan fejlesztik, ahol a környezetükkel való kapcsolat mindig csak önmagukkal való kapcsolatként lehetséges.“ (Anzenbacher 2001, 104) Luhmann szerint tehát a gazdaság részrendszerét is sajátos, kívülről felül nem bírálható racionalitás jellemzi, amely ráadásul nemigen enged teret az ember cselekvési szabadságának, hanem – úgy tűnik – lényegében determinálja a részrendszer működését.

A gazdasági folyamatok erkölcsi neutralitását kijelentő tézis nagyon közel áll a harmónia-tézishez, amikor azt feltételezi, hogy a *homo oeconomicus* ideájának megfelelően a gazdaság működtetőinek szakmai és ezért megkérdőjelezhetetlen feladata korporatív szinten az adott vállalkozás nyereségének maximalizálása, kollektív-társadalmi szinten pedig a GDP növelése. A neutralitás-tézis ezen túl abból indul ki, hogy a gazdaság teljesítményének a piacelv értelmében történő növelése a termelt javak

elosztásának sokat vitatott kérdésétől teljesen független téma. A harmónia-tézishez hasonlóan a neutralitás-tézis is a neoliberais államelmélet deregulációt és privatizációt követelő doktrínáját támasztja alá.

A harmónia-tézissel szemben megfogalmazott kritika természetesen a neutralitás-tézis helyességét is vitatja, hiszen a társadalmi koordináció hiányából fakadó károk és a közjavak pusztulása a haszon- és versenyelv szerint zajló gazdasági folyamatok semlegességét is egyértelműen cáfolják; és fordítva, a neutralitás-tézis ellen az alábbiakban kifejtendő érvek egyúttal a harmónia-tézis ellen is szólnak.

A racionalitás dogmatikus redukcója

A közgazdaságtan a *homo oeconomicus*-nak nevezett embertípus segítségével írja le a gazdaság területén megkívánt piacelvű viselkedésformát. Ennek a viselkedésformának normaként történő előírása azonban az emberi racionalitás dogmatikus redukcóját jelenti, mert annak ellenére kizárja a gazdálkodás társadalmi szempontból központi szerepet betöltő területéről a racionalitás nem piacelvű formáját, hogy – miként a harmónia-tézissel szembeni kritika mutatja – a racionalitásnak egyedül egy ilyen átfogó formája képes feltárni az emberiség valódi érdekeit szolgáló, fenntartható fejlődés irányát. Az etika az a tudomány, amely az emberi viselkedéssel és az emberi cselekvés útján létrehozott társadalmi képződményekkel kapcsolatban a helyesség kérdését minden releváns szempontot figyelembe véve tárgyalja. Az etika tehát a gyakorlatra irányuló, átfogó racionalitást képviselő tudomány, a morál pedig az emberi cselekvés helyességét kijelölő szempontok összessége; éppen ezért nem lehet kizárni az emberi praxis semmilyen területéről, és ezért nem lehet szétválasztani a gazdaságot és a morált - ahogy azt a neutralitás-tézis megkísérli. Nem képzelhető el ésszerűen olyan emberi cselekedet vagy szociális interakció, amelyre ne vonatkozna a helyesség erkölcsi kérdése. A társadalmi és gazdasági összefüggésben egyaránt megkívánt viselkedésmintát tekintve a *homo oeconomicus*-t tehát a *homo moralis*-szal kell helyettesíteni.

Peter Ulrich, a gazdaságetika neves művelője felhívja a figyelmet arra, hogy a közgazdaságtan berkein belül elterjedt felfogás, miszerint a gazdaságetikának csupán korrektív szerepe van, méghozzá akkor, amikor a piac nem működik rendeltetésszerűen – ez a felfogás logikai körbeforgáshoz vezet, hiszen hogyan lehetne általános szempontok alapján történő értékelés nélkül, vagyis a helyesség morális kérdésének feltevése nélkül eldönteni, hogy mikor működik jól illetve rosszul a piac? (Ulrich 2008, 112) Az, hogy a piac helyes működését illetően az említett logikai probléma elkerülése végett nem lehet magára a piacra hivatkozni, újabb szemszögből világít rá arra az imént megfogalmazott belátásra, hogy nincsen erkölcsmentes szociális terület, következésképpen

minden gazdasági tevékenység és közgazdaságtudományi koncepció elkerülhetetlenül – noha általában hallgatólagosan – erkölcsi értékítéletekre épül. A neutralitás-tézis már ezért is tarthatatlan. A közgazdaságtan fővonalának implicit értékítéletével ezen túl is komoly probléma van, méghozzá az, hogy ésszerűen nem megalapozható, azaz dogmatikus redukcióból fakadóan a „piacidegen szempontok“ (Thielemann 2009, 72) eltörlését írja elő a hatékonyság, és végső célként a vállalat piaci értékének növelése érdekében.¹² A közgazdaságtan fővonala végső soron tehát egyedül a *shareholder value*-t, az adott vállalat tulajdonosainak tulajdonrészét tekinti mérvadó értéknek, amikor a helyes gazdálkodás módját kijelöli. Napjainkban a magán- és közszférában egyaránt meghatározó profitorientált manager-szemlélet az ökonomizmusnak hódolva nagy lendülettel végzi is a piacidegen szempontok kiiktatását, pedig ezeknek a szempontoknak a bevonása nélkül nem lehet meghatározni az átfogó racionalitás értelmében helyes és értelmes gazdálkodás módját, amely, többek között a fenntartható fejlődés elvének megfelelően, hosszú távon képes szolgálni az egyes emberek és az egész emberiség javát.

A piacgazdasággal járó szociális veszteségek

A gazdasági folyamatok semlegességét feltételező tézis – a bioszféra hosszútávon történő elpusztítására hivatkozó érv mellett – azzal a vitathatatlan ténnyel is cáfolható, hogy ezeknek a folyamatoknak a versenyelv érvényesüléséből kifolyólag már rövidtávon nemcsak nyertesei, hanem vesztesei is vannak. A piacon uralkodó versenyhelyzet a gazdasági szereplők számára ugyanis a (jó esetben kölcsönösen előnyös) kooperáció lehetőségén túl az együttműködés felmondásának és a cserekapcsolat megszüntetésének lehetőségét is kínálja, hiszen a szabad piacnak éppen az a lényege, hogy önkéntes alapon, a szereplők önérdeke mentén alakuljanak ki a csereüzletek. Ebből a szabadságból pedig az következik, hogy az egyéni haszon szemszögéből más üzleti kapcsolathoz képest kedvezőtlen üzleti kapcsolat eleve nem jön létre vagy megszűnik, amikor a kedvezőbb lehetőség megjelenik. A piacgazdaság rendszerének a meglévő állapotok felszámolására és új körülmények kialakítására, tehát lényegében a verseny nyitottságára épülő fejlődését illeti Joseph Schumpeter a „creative destruction“ kifejezéssel (Schumpeter 2008, 83), jelezve, hogy nem békés és harmonikus, hanem feszültséggel és rombolással járó és mint ilyen, áldozatokat követelő fejlődési folyamatról van szó.

¹² Lásd ezzel kapcsolatban Ulrich Thielemann 2009-ben megjelent, *System Error* című polemikus, de komoly tudományos érvelést tartalmazó könyvét.

A versenyelv ekképpen egyrészt valóban szabadságot jelent, mert a piac személytelennek tekintett interakcióiban senki sem kényszeríthető arra, és senkitől sem várható el az, hogy a saját haszonnövelésén kívül más szempontokat is figyelembe vegyen üzleti kapcsolatainak kialakításakor. Másrészt viszont a versenyelv – és erről az oldaláról ritkábban beszélnek a közgazdászok és menedzserok – kényszert jelent a gazdasági szereplők számára, méghozzá arra kényszeríti őket, hogy a piacon eladható szolgáltatásokat és árukat kínáljanak, vagyis versenyképesek legyenek. A piacon egyedül a tőke- illetve vásárlóerő és a termelékenység számít: aki nem rendelkezik a vásárláshoz szükséges vagyonnal és nem produktív a kereslet felől elvárt módon, az kiszorul a piacról. A versenyelv veszteseihez azonban nem csupán a munkanélküliek vagy a munkapiaci túlkínálat miatt nagyon alacsony bérért dolgozók tartoznak, hanem bizonyos értelemben mindenki, aki a versenyképesség kényszere alatt az élet bármely területén, és nem csupán vállalkozóként, a piachoz alkalmazkodó életvitel folytatására kényszerül – ahogy Ulrich Thielemann meggyőzően kifejti (Thielemann 2009, 64).

Míndez egyértelműen cáfolja a neutralitás-tézis helyességét, hiszen a versenyelv a piacidegen szempontok kiiktatásával párhuzamosan zajló térhódítása a társadalmi, és következésképpen az egyéni élet egyre több területén, illetve az ebből adódó szociális veszteségek azt igazolják, hogy a gazdasági folyamatok erkölcsi igazolást igénylő módon gyakorolnak hatást az emberek életére.

Az instrumentalitás-tézis

Az instrumentalitás-tézis a neutralitás-tézistől eltérően nem két egymástól független, egymással semmilyen kapcsolatban nem álló rendszernek tekinti a morált és a gazdaságot, hanem a morált alárendeli a gazdaságnak, és nyíltan vallja, hogy az előbbi az utóbbit eszközként szolgálja. Az instrumentalitás-tézis a harmónia-tézis megfordítása, mert a harmónia-tézis a morál elsőbbségéből indul ki, amikor azt feltételezi, hogy a piacelv eleve az erkölcsi jó szolgálatában áll. Az instrumentalitás-tézis szerint ezzel szemben a gazdaság területén csak annyiban kell és lehet figyelembe venni erkölcsi normákat, amennyiben ezek a haszon növeléséhez hozzájárulnak. Az erkölcsöt a gazdasági érdekek megvalósításának eszközeként kezelő álláspont mellett kétféleképpen lehet érvelni: vagy a piaci versenyhelyzetből fakadó kényszerre hivatkozva, vagy a gazdasági folyamatok öncélúságát feltételezve (ami általában csak implicit módon történik).

Mint az üzleti etikával foglalkozó irodalom jelentős részében, Török Attila tankönyvében is a morált és egyben az embert a gazdaság területén eszköznek tekintő álláspont mutatható ki, amely a verseny okozta kényszerre hivatkozik,

amikor azt az állítást kívánja alátámasztani, hogy lehetetlen az erkölcsi köteleességek üzleti életre való vonatkoztatása: „A piaci teljesítmény egyetlen mértéke az üzleti eredmény, s ennek alakításában a fogyasztói minőségében színre lépő ‚embertárs’ célként nem, *csakis* eszközként vehet részt. A társaság működésének szervezőereje és értékmérője ugyanis *nem lehet* a célként elfogadott embertárs fogyasztói igényeinek kielégítése... Ez a szervezőerő *a piaci verseny valós világában* egyedül a fogyasztói igények által vezérelt cserefolyamatban való részvétel számviteli eredménye.“ (Török 2004, 69, kiemelések általam, JM) Az idézett érvelés nagy hibája, hogy összekeveri a deskriptív és a preskriptív perspektívát: abból ugyanis, hogy valami leírható módon létezik, nem lehet azt a következtetést levonni, hogy ez a valami erkölcsi normaként igazolható; vagyis az, ami létezik, még nem biztos, hogy erkölcsi szempontból helyes.

Gazdasági fatalizmus

Azt, hogy a szabadpiacon uralkodó versenyhelyzetből fakadó kényszer alól senki sem vonhatja ki magát, manapság széles körben hangoztatják és elfogadják, amikor politikusok vagy menedzserek gyakran népszerűtlen, a gazdasági hatékonyságot és hasznot növelő intézkedéseket hajtanak végre, mert szociális veszteségekkel járnak. Ebben az érvelésben kétségtelenül igaz, hogy a piacgazdaság fennálló keretfeltételei között, a haszon- és versenyelv következetes alkalmazásával kényszerpályán mozog a társadalom, nemzeti és globális szinten egyaránt. Az érvelés azonban egyoldalú, mert elhallgatja azt a lényeges körülményt, hogy a fennálló gazdasági rendszer emberi döntések és cselekedetek eredménye és nem eleve adott; nem szükségszerűen ilyen, hanem átalakítható, új alapokra helyezhető. Az elterjedt kényszer-retorika a piacgazdaság alapelveit és alapvető struktúráját illetően tagadja az ember cselekvési szabadságát, és azt igyekszik elhíttetni, hogy nincsen választási lehetőség, nincsen más megoldás. (Feltűnő egyébként, hogy a szociális veszteségek összefüggésében éppen azok a politikai és gazdasági vezetők alkalmazzák a kényszer-retorikát, akik a gazdasági sikerrel kapcsolatban az egyén felelősségét hangsúlyozzák.)

A verseny okozta kényszerre való hivatkozás végső soron nem más, mint gazdasági fatalizmus, determinizmus, amely összemosza a „valós“ és a „helyes“ kategóriáit azáltal, hogy a leírt valóság szükségszerűségét tételezve az erkölcsi helyesség kérdését tárgytalanná teszi, hiszen az, ami a fizikai törvényekhez hasonlóan szükségszerűen van, nem lehet erkölcsi bírálat tárgya, azt csak tényként elfogadni lehet. Cselekvési szabadság nélkül ugyanis nem létezik erkölcs (ezért nem beszélhetünk az állatokkal kapcsolatban morálról, mert azok az ösztöneik által determináltak).

Mivel a fizika törvényeivel ellentétben a piac jelenleg érvényesülő törvényei nem eleve adottak, hanem társadalmi döntés útján megváltoztathatók, az instrumentalitás-tézis mellett felhozott, és a piaci verseny kényszerjellegét egyoldalúan kiemelő érv tarthatatlan.

Az eszköz-cél-viszony felcserélése

Az instrumentalitás-tézis másik megalapozási kísérlete a gazdasági folyamatok, elsősorban a haszonnövelés öncélúságát feltételezi, ami azt jelenti, hogy a piacelv szerinti gazdálkodást, mint végső célt, mindenféle erkölcsi megfontolás fölé helyezve, önmagáért megvalósítandónak tekinti. Az instrumentalitás-tézisnek ez a megalapozási kísérlete az etikai érvelésmódját tekintve konzekvencialista-utilitarista alapokon nyugszik, hiszen az emberek javát lényegében a GDP-vel azonosítja, következésképpen azokat a cselekedeteket és struktúrákat tekinti kívánatosnak, amelyek a GDP növelését eredményezik. Annak ellenére, hogy az utilitarizmus az etika területén alkalmazott érvelésmód, valójában nem tekinthető erkölcsi érvelésnek, mert az erkölcs végső célját, a megvalósítandó jót, a morálon kívül, a morál fölé helyezve határozza meg, amikor a társadalmi haszonnal, illetve a GDP-vel azonosítja. Sőt, még pontosabb elemzés fényében megállapítható, hogy az utilitarizmus alapvetően tagadja a morál kategóriájának létét, hiszen a haszon vagy várható fizetés által motivált cselekedet megítélése lényegében különbözik az erkölcsi jó szolgálata által motivált cselekedet megítélésétől.¹³ A „hasznos“ és az erkölcsi szempontból „helyes“ kategóriájának összemosása, vagyis az utóbbinak az előbbiben való feloldása a józan emberi ész tiltakozását váltja ki.

Az újabb etikai, valamint a politikai filozófiai diskurzusban a legjelentősebb utilitarizmus-kritikát John Rawls nyújtotta *A Theory of Justice* című művében (Rawls 1979). A kritika középpontjában az áll, hogy az utilitarizmus kikerüli az igazságosság problémakörét, mert a társadalmi összhaszon, illetve GDP növelésének irányelve nyitva hagyja az összhaszon elosztásának kulcsfontosságú kérdését (Rawls 1979, 40-52). Az összhaszon növelésének szempontjából tudniillik valószínű, hogy célszerű volna a rabszolgaság újbóli bevezetése, mert a rabszolgák kemény dolgoztatásával minden bizonnyal még magasabb GDP volna elérhető. (A piac versenyhelyzetéből fakadó kényszer egyébként bizonyos esetekben megközelíti a rabszolgasággal járó kényszert.) Az összhaszon tehát úgy is növelhető, hogy a társadalom jelentős részének alig jut valami a termelt javakból, a piacgazdaság öncélúságát valló álláspont

¹³ Erre a belátásra épül Immanuel Kant óriási jelentőségű deontológiai etikája, amelynek középpontjában az emberi értelemről levezethető és az ún. kategorikus imperatívuszban összefoglalható kötelesség áll, lásd: Kant (1956, IV, 33-80).

számára viszont közömbös, hogy a javak milyen módon kerülnek elosztásra. A GDP öncélú és korlátlan növelése, azaz maximalizálása ráadásul önpusztító folyamat, amely – ahogy a közjavakkal kapcsolatban fent kifejtettem – az emberiség életalapját számolja fel; ez azért fordulhat elő, mert az összhaszon növelésének célja az utilitarizmus értelmében minden eszközt szentesít.

A piacelvű gazdasági folyamatokat végső célnak tekintő álláspont alapvető tévedése, hogy felcseréli a célt és az eszközt, amikor az embert és a társadalmat alárendeli a piacgazdaság működésének. Mivel azonban az antropocentrikus, vagyis emberközpontú megközelítés mind ismeretelméleti, mind morális szinten megkerülhetetlen, a gazdaság működése és a GDP növelése éppúgy, mint maga a pénz csakis eszköz lehet egyéb, a teljes emberi racionalitás fényében meghatározott célok szolgálatában. A gazdálkodás nem emberközpontú megközelítése szükségszerűen tagadja az ember lényegét: értelmességét, szabadságát, erkölcsiségét, méltóságát. Az instrumentalitás-tézis tehát tarthatatlan.

Az etikára épülő globális jogi szabályozás szükségessége

A harmónia-, neutralitás- és instrumentalitás-tézis cáfolata során felsorakoztatott érvek mind alátámasztják és nyilvánvalóvá teszik a gazdaság és a társadalom közötti viszony etikai alapon történő meghatározásának szükségességét. A bemutatott érvek mindezekén túl arra is rávilágítanak, hogy etikai reflexió útján feltárt alapelvekre épülő, globálisan érvényesíthető jogi szabályrendszerre van szükség ahhoz, hogy emberséges keretek közé szorítsuk a gazdaság működését mind nemzeti, mind nemzetközi szinten, és elkerüljük a közjavak pusztulását.

Az etika által feltárt morális követelményeket egyedül a jog intézményének segítségével, azaz a szabálykövetés szükség esetén erőszakkal történő kikényszerítésének és a szabálysértés büntetésének útján lehet társadalmi szinten érvényre juttatni úgy, hogy ne szenvedjen hátrányt az, aki ezekhez a követelményekhez tartja magát. A piacgazdaság emberközpontú működésének feltételeit meghatározó erkölcsi szabályok betartása ugyanis - amíg ezeket nem ültetik át megfelelő jogszabályokba - valóban hátrányt, versenyhátrányt okoz az erkölcsileg helyes magatartást önkéntesen vállaló szereplőknek. A jog által nem védett (és a haszon növelését nem szolgáló) erkölcsi szabályok egyoldalú betartása egyének, vállalatok és egész nemzetgazdaságok között fennálló versenyhelyzetben piacgazdasági szempontból nemcsak irracionális, hanem gyakran gazdasági csőddel fenyegető magatartás, ezért nem várható, hogy spontán módon elterjed; kevesen hajlandók az erkölcsi potyautasok helyett is megfizetni a morálisan helyes viselkedés árát. Az antropocentrikus, ökológiailag fenntartható és szociálisan igazságos gazdasági rendszer

kialakításához szükséges erkölcsi szempontoknak tehát csak a jog segítségével lehet érvényt szerezni. A globalizáció tényét figyelembe véve valószínűsíthető, hogy csak egy (a szubszidiaritás elvét tiszteletben tartó) globális jogrend létrehozása - megfelelő globális törvényhozó, végrehajtó és igazságszolgáltató hatalommal és hatékony büntető szervekkel - nyújthat megoldást a potyautas-magatartás megakadályozására, amely az erkölcsi szempontok érvényesülését rossz esetben teljesen meghiúsíthatja.

Jól szemlélteti a jog szerepét a játékelmélet fent tárgyalt potyautas-dilemmájának mátrixában végzett korrekció. Ha a dezertálást, vagyis a potyautas-magatartást az 1. ábrán látható mátrixhoz képest két egység elvonásával büntetjük és ezzel a két egységgel kompenzáljuk az egyoldalúan kooperáló szereplőt, akkor a következő mátrix jön létre (lásd a 4. ábrát):

4. ábra: A potyautas-dilemma korrekcióval

		Y	
		k	d (-2, +2)
X	k	X = 3 / Y = 3	X = 3 / Y = 2
	d (-2, +2)	X = 2 / Y = 3	X = 0 / Y = 0

Forrás: A szerző szerkesztése

Ezáltal elérhető, hogy az individuális haszonnövelés szemszögéből is a kooperálás (morálisan helyes magatartás) válik a legkedvezőbb cselekvési lehetőséggé, de egyik szereplő sem szenved hátrányt, ha a másik szereplő valamilyen okból mégis dezertálna. Az etika által feltárt követelményeket tartalmazó jog segítségével lehet tehát kialakítani azt a szituációt, amelyben a szereplők erkölcsi meggyőződés nélkül is az erkölcsileg kívánatos eredményt produkálják.

Irodalom

- Arno Anzenbacher (2001): Keresztény társadalometika. *Szent István Társulat*, Budapest
- Cheneval, Francis (2004): „*Bonum commune' oder von der beständigen Wiederkehr des Politischen: Begriffs- und philosophiegeschichtliche Erörterungen*“. In: Jean-Michel Bonvin, Georg Kohler und Beat Sitter-Liver (Hrsg.): *Gemeinwohl. Ein kritisches Plädoyer*. Academic Press Fribourg. 15-46.o.
- Friedman, Milton (1970): „*The social responsibility of business is to increase its profits*“. *The New York Times Magazine*, 1970 szeptember 13, 32-33, 124, 126.o.
- Hardin, Garrett (1968): „*The Tragedy of the Commons*“. *Science*, volume 162. 1243-1248.o.
- Homann, Karl und Lütge, Christoph (2005): *Einführung in die Wirtschaftsethik. LIT Verlag*, Münster
- Jóób Márk (2008): *Globale Gerechtigkeit im Spiegel zeitgenössischer Theorien der Politischen Philosophie. Christian Academic Press*, Ödenburg
- Kant, Immanuel (1956): *Werke in sechs Bänden, I-VI*, Darmstadt
- Luhmann, Niklas (1984): *Soziale Systeme. Grundriss einer allgemeinen Theorie. Suhrkamp Verlag*, Frankfurt/Main
- Meadows, Donella, Randers, Jorgen and Meadows, Dennis (2004): *Limits to Growth. The 30-Year Update. Earthscan*, London
- Rawls, John (1979): *A Theory of Justice. Harvard University Press*, Harvard
- Schumpeter, Joseph A. (2008): *Capitalism, Socialism and Democracy. Harper Collins Publishers*, New York
- Smith, Adam (1937): *The Wealth of Nations. Modern Library*, New York
- Thielemann, Ulrich (2009): *System Error. Warum der freie Markt zur Unfreiheit führt. Westend Verlag*, Frankfurt/Main
- Tóth I. János (2003): „*A játékelmélettől az etikáig*“. *Világosság*, 5-6 szám. 167-174.o.
- Török Attila (2004): *Üzleti etika. Századvég Kiadó*, Budapest
- Ulrich, Peter (2008): *Integrative Wirtschaftsethik. Grundlagen einer lebensdienlichen Ökonomie. Haupt Verlag*, Bern, Stuttgart, Wien
- WWF (2009): *Living Planet Report 2008*, Switzerland